

L. PEŘICH **K otázce židovské**

Čtenáři Nár. Obnovy znají již odedřívě naše stanovisko k tomu, co se zjednodušeně nazývá židovskou otázkou. Proto dnes, kdy tato otázka dospívá u nás řešení, nepokládáme za nutné vraceti se komentáři k jejím některým momentům. V zájmu národa samého bylo a jest, aby z jeho statků hmotných neužívali jiní privilegovaná sousta, a aby do spravování jeho statků duchovních nezasahovali jiní, duchu i podstatě samé těchto statků cizí; a obě tyto zásady platí neochvějně. Pokud jde tedy o Židy, zbývá nám dnes uvědomit si pouze zásadní rozdíl mezi spravedlností a nenávistí, mezi duchovní realitou a ideologií. Pokud jde o Židy, netřeba se již tolik strachovat o národ, ale nutno mít na paměti příkazy Církve, modlitby velkopáteční — a konečně i těsné duchovní bratrství těch, kteří byli vyznamenáni svátostí křtu. V této otázce přinášíme jasný článek Peřichův.

Redakce.

OTČE NÁŠ

jenž jsi na nebesích..., tak šeptáme denně v ústraní, tak modlíme se nahlas a veřejně v kostelích křesťanských, abychom jasně a zjevně vyznali, že tvoříme rodinu bratří a sester, vyznávajících Boha. Všude, kde znějí tato slova, ať už je to v Evropě či Americe, mezi africkými černochy nebo žlutými Číňany, v naší světové vlasti, či v kolébce veškerého křesťanstva v Palestině, všude tam jsou lidé, kteří jsou našimi bratřími v Kristu. Nejsou to jen bližní, voda křtu svatého spojila nás úžeji v duchovní příbuzenství ve velké komunitě křesťanstva. Spojuje-li slovo „náš“ na počátku modlitby Páně všechny lidi tohoto světa v širší společenství tvořící vyznamenávajících se nesmrtelnou duší, zní v uších křesťanů o to důvěrněji, že objímá lidi, kteří pravého Boha poznali a k němu se jako k otci obracejí. Bůh je otcem nás všech ubohých hříšníků, hodných i nehodných, velkých i malých, bohatých i chudých. Před ním jsme si v nahotě svých duší všichni rovni a nezáleží na ničem jiném, než na čistotě srdce, aby mu kdo byl blíže. Neří též na nás, abychom soudili a určovali, kdo je tím šťastným a vyvoleným, zda ubohý černoch někde v africké misijní stanici, či učenec na universitní katedře, či konečně král na mocném trůně. Sluší úřadku Božímu, aby pronesl soud a budeme jednou s úžasem patřiti, kde bude místo uražených a ponížených a kde budou státi mnozí z povýšených tohoto světa.

Ptáte se, odkud ta náboženská úvaha z pera laika.

V těchto dnech tvoří se zákony židovské. Nepatří nám zajisté, abychom kritickými poznámkami doprovázeli, co vladaři považují za nutné a účelné pro politickou, hospodářskou a sociální úpravu občanských poměrů. Tím spíše jsme vzdáleni každého takového úmys-

lu, že neznáme obsahu navrhovaných zákonných ustanovení. Víme též z dějin, že národ židovský zaujímal vždy zvláštní místo ve světě křesťanském, úměrné svému zvláštnímu postavení v dějinách lidstva. Sdílíme rovněž pochybnosti o vnitřní opravdovosti tak četných a náhlých konversí ke křesťanství. To všechno víme a především jsme si vědomi, že není naším úkolem cokoliv dělati proti těm nařízením, která v oboru vlády světské jsou pro nás určena a jichž bychom byli povinni dbát, kdyby se týkala i nás.

Jedno však právě v této chvíli i v těchto časech musíme si uvědomiti především my, katolíci: co to je **společenství církve**. Přes všechny národnostní, rasové a společenské rozdíly tvoříme rodinu duší, spojených nesmazatelným a věčným znamením křtu svatého. My všichni hodní i nehodní, věrní i zpronevěřilí, konvertité i odpadlíci, živí i zemřelí! Tehdy, kdy dobrovolně slyšeli jsme ať sami nebo z vůle rodičů ona zázračná slova Já tě křtím a kdy dotkla se temene naší hlavy ona voda živá, tehdy stali jsme se křesťany my lidé bílí, žlutí i černí, lidé Evropy, Asie, Austrálie, lidé všech ras a všech sklonů, lidé Ježíše Krista. A tehdy stali jsme se bratry, kteří ve jménu víry, naděje a lásky mohou volati k Bohu: Otče náš! Kolik jich bylo a kolik jich bude, kteří z vůle své opustí rodinu církve. Ale stále s nimi a za nimi jde nesmazatelné znamení křtu svatého. A jde i milost a

Obnova
27. května 1939